

JAMES PATTERSON

JOHN CONNOLLY A TIM MALLOY

ZVRÁCENÁ MYSL

ŠOKUJÍCÍ PŘÍBĚH
JEFFREYHO EPSTEINA

Copyright © 2016, 2020, 2026 by James Patterson
This edition arranged with Kaplan/De Fiore Rights
through Graal Literary Agency.
Translation © Ondřej Duha, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
FILTHY RICH: THE JEFFREY EPSTEIN STORY:
TEN YEARS LATER
vydaného v roce 2026 nakladatelstvím Little, Brown and Company
Little, Brown and Company is a division of Hachette Book Group, Inc.
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-816-6

*Tazatel: „Je to příběh o Ikarovi –
o někom, kdo vyletí příliš blízko ke slunci.“*

*Jeffrey Epstein: „Měl Ikarus rád masáže?“
– New York City, 2007*

Autorova poznámka k vydání v roce 2026

Takhle jsme se dostali až sem.

V roce 2016 jsem napsal knihu *Nechutně bohatý*. A tuto odhalující zprávu – která jasně dokazuje, že Jeffrey Epstein byl nechutný člověk – jsem předložil všem významným médiím. Osobně jsem ji doručil. V žádném z nich však nepovažovali tento příběh za důležitý nebo skandální. Odpověděli pouze z *Wall Street Journalu* a *Miami Herald*u.

Za svého života byl Jeffrey Epstein sběratelem: peněz a informací, lidí a zážitků. A doma byl známý zejména tím, že ve svých opulentních rezidencích, včetně těch ve Francii, na Amerických Panenských ostrovech, v Novém Mexiku, na Floridě a v New Yorku, pořádal setkání některých z nejmocnějších – i nejnechvalněji proslulých – lidí světa.

Asi před deseti lety, během podvečerní procházky v manhattanské čtvrti Upper East Side, můj přítel a spolupracovník na této knize, Tim Malloy, skoro narazil do našeho udržovaného stříbrovlasého souseda z Palm Beach.

Ten muž kráčel po Madison Avenue a bylo na něm pozoruhodných několik detailů. Zaprvé měl na nohou pantofle. Drahé, vyšíváné pantofle s monogramem. Ale i tak pouhé pantofle.

Zadruhé ho doprovázely dvě atraktivní dívky. Ty mladé ženy vyčnívaly dokonce i na Manhattanu, ostrově, který přitahuje krásné lidi z celého světa.

Zatímco se muž napůl šoural, napůl kráčel po avenue, dívky šly pár kroků za ním, jako by byly jeho doprovod nebo personál.

Tim z uctivého odstupu sledoval, jak ta trojice odbočila doprava na 71. ulici a zamířila k obrovskému městskému domu – domu, který byl téměř pevností – přímo uprostřed bloku. Impozantní rezidence měla kamennou fasádu a pět metrů vysoký vchod, který by nedělal hanbu ani na hradě. A stejně jako pantofle našeho souseda měla i tato vila monogram: reliéfní mosazná písmena, která tvořila zkratku JE.

Dům a velmi pravděpodobně i ty dvě slečny patřily Jeffreymu Epsteinovi, bohatému a vlivnému muži, který byl zároveň registrovaným sexuálním delikventem s výraznou zálibou v nezletilých dívkách.

Nejen šestnácti a sedmnáctiletých, ale i mladších.

Epstein byl obviněn ze zneužívání desítek mladých žen, nebo, přesněji řečeno, dívek. S některými z nich se vyrovnal v rámci mimosoudních dohod. Za své zločiny strávil nějakou dobu za mřížemi. Krátkou dobu. A teď byl tu, zase na svobodě.

V doprovodu dvou krásných mladých žen.

Zpráva o zatčení Jeffreyho Epsteina se objevila na titulních stránkách novin po celém světě. V Palm Beach však vyvolala skandál, jehož dozvuky trvají dodnes.

Sledoval jsem tedy Epsteinův případ v médiích. Zajímalo mě, proč palmbeachské policii trvalo tak dlouho, než Epstein dopadla. A když se jim to podařilo, proč si odseděl tak krátký trest.

Tyhle otázky se přímo nabízely, ale napadaly mě i další: Jak Epstein vydělal své miliony? Zdálo se, že to nikdo neví. A i když média už měla nějaké podrobnosti o nezletilých dívkách, reportéři zřejmě věděli jen to, co se stalo *v okamžiku jeho zatčení*.

Epstein měl rozhodně rád masáže. Dostával dvě, dokonce i tři denně od dívek, přímo ve svém sídle na ostrově.

Fungovalo to téměř jako na běžícím pásu. Ale kdo byly ty dívky? Odkud přišly? Jak našly cestu do jeho domu v odlehlé ulici v Palm Beach?

Epstein měl vlivné přátele. Stýkal se s hlavami států, nositeli Nobelových cen, členy královských rodin a celou řadou miliardářů.

Byly snad tyto kontakty důvodem, proč byl nyní Epstein zase venku?

Chtěl jsem to vědět. Koneckonců, naše domovy stály od sebe jen půl míle, a Epsteinovo konání mělo na město, kde jsem žil, nepopiratelný dopad. Ono setkání s Epsteinem v New Yorku pobídlo Tima Malloye a mě k tomu, abychom se pustili do vyšetřování. Spojili jsme se s Johnem Connollym, tvrdým a nekompromisním novinářem, který kdysi sloužil v řadách newyorské policie a také sledoval zprávy o Epsteinovi.

Ten šílený příběh, který jsme odhalili, mě šokoval: těch dívek bylo třicet, čtyřicet, padesát a policie měla zprávy o většině z nich, a přesto ten chlap dostal jen velmi mírný trest. Jeffrey Epstein nebyl o nic lepší než ty nejhorší postavy, které jsem kdy vytvořil. Možná byl dokonce ještě horší – kdyby to byla fikce, musel bych to zmírnit. Nikdo by nevěřil postavě, která by byla tak přemrštěně zlá.

Jakmile se Epstein a jeho právníci dozvěděli o naší knize, pokusili se jejímu vydání zabránit. Nechtěli, aby vznikla, a v podstatě se nás snažili zastrašit.

Nevíte, do čeho se to pouštíte. Měli byste z toho vycouvat.

Ale já se nehodlal nechat zastrašit. Nikdy jsem se nebál dělat správnou věc, mluvit pravdu. Nikdy jsem s tímto příběhem neměl žádný problém, protože byl pravdivý. Místo abych ustoupil, požádal jsem o možnost promluvit si s Epsteinem, abych si vyslechl jeho verzi. Doufal jsem, že s ním budu moci udělat rozhovor osobně, abych se mohl muži, o kterém píšeme, podívat přímo do očí.

Epstein rozhovor odmítl.

Tady je několik z mnoha otázek, které bych mu položil, kdyby souhlasil:

- V roce 2008 jste se přiznal k jedinému trestnému činu, a to vybízení nezletilé osoby k prostituci. Věříte v hloubi srdce, že jste byl vinen?
- V roce 2011 jste deníku New York Post řekl: „Nejsem sexuální predátor, jsem ‚pachatel‘. Je to stejný rozdíl jako mezi vrahem a člověkem, který ukradne bagetu.“ Stojíte si za tímto tvrzením i dnes?
- Změnilo vás nějak těch třináct měsíců, které jste strávil ve věznici Palm Beach Country Stockade (2008–2009)? Vyhledával jste společnost nezletilých dívek i po propuštění?
- V rámci vašeho trestu vám bylo nařízeno podstoupit psychologickou léčbu. Léčíte se i dnes? Považujete se za sexuálně závislého, a pokud ano, byl jste kvůli tomu léčen?
- Domníváte se, že jste psychicky ublížil ženám – zejména nezletilým dívkám –, se kterými jste měl vztah?
- Čeho nejvíce litujete?

Odpovědi na tyto otázky zůstanou navždy neznámé.

V kriminální literatuře rozlišujeme mezi bezprostředním pohledem a pohledem z odstupu.

O vině Jeffreyho Epsteina nikdy nebylo pochyb. Sám to přiznal v dohodě o upuštění od trestního stíhání, s jejímž

podpisem v roce 2007 souhlasil. Otázkou však zůstává, čeho přesně se dopustil?

Tato kniha se pokouší odpovědět na tuto i na mnoho dalších otázek týkajících se tohoto podivného a tajemného muže. Zjednodušeně řečeno, někteří lidé si myslí, že mohou jednat mimo hranice zákona. A přesně to také dělají.

Ačkoli obvinění proti Jeffreyemu Epsteinovi začala plnit titulky novin na Floridě již o deset let dříve, zájem o jeho kriminální případ ještě nebyl celostátní. Tim Malloy a já jsme však měli pocit, že se jedná o silný příběh, který je třeba odvyprávět.

Společně jsme vedli rozhovory s Epsteinovými přáteli a vrátili se až do jeho dětství. Mnozí z těchto přátel a spolupracovníků s námi hovořili pod podmínkou, že nebudou citováni. Mluvili jsme s policisty, kteří se podíleli na vyšetřování v Palm Beach, a s právníky zastupujícími všechny strany v následných soudních sporech.

Setkali jsme se s Epsteinovými známými, zaměstnanci, sousedy a obchodními partnery a nakonec i s rodinami jeho obětí. Mnohé z původních policejních výsledků a soudních dokumentů jsou zde uvedeny v původní podobě, tak jak mluvily mladé dívky, které se staly Epsteinovými oběťmi. Změnili jsme jen jejich jména a identity v naději, že je ochráníme před další ostudou a příkořím.

V kombinaci s řadou důkazů získaných z jiných vyšetřování jsme začali dávat dohromady jednotlivé dílky skládačky. V několika případech jsme na základě výsledků, dokumentů z policejního vyšetřování a soudních spisů rekonstruovali krátké scény a úryvky dialogů.

19. listopadu 2025 vstoupil v platnost zákon o zveřejnění Epsteinových spisů. 30. ledna 2026 zveřejnilo Ministerstvo spravedlnosti více než tři miliony stran záznamů, dokumentů, spisů, obrázků a videí souvisejících s vyšetřováním a stíháním Jeffreyho Epsteina a Ghislaine Maxwellové.

Spoluautor zákona, kalifornský kongresman Ro Khanna, odhaduje, že byla zveřejněna „v nejlepším případě polovina všech dokumentů“, přesto však tvrdí, že „i ty šokují svědomí této země“.

Navzdory rozsáhlým úpravám bylo možné identifikovat jména a fotografie mnoha Epsteinových obětí. Stejně tak i tehdy neveřejná slova a myšlenky některých z nejslavnějších a nejmocnějších osobností světa.

Když se Epstein poprvé dozvěděl o projektu *Nechutně bohatý*, zvážil svou reakci po konzultaci se svými nejbližšími spolupracovníky. Poté co jeho výhrůžky chystanému zveřejnění nezabránily, začal se obracet na ostatní s žádostí o radu, jak tomu předejít.

„Pojďme si promluvit o strategii,“ napsal v e-mailu novináři Michaelu Wolffovi 16. března 2016.

O dva dny později Wolff Epsteinu varoval a vyzval ho k akci, přičemž se v části této výzvy zmínil i o mně.

Od: Michael Wolff

Komu: Jeffrey Epstein

Předmět: Patterson

Datum: pátek, 18. března 2016

Pár věcí k zamyšlení: [. . .]

potřebujete okamžitě připravit protinarativ k této knize. [. . .]

Obávám se, že se dá počítat s tím, že Patterson napíše best-seller, a téma [voleb v roce 2016] pozornost ještě desetinasobně, možná dokonce stonásobně zvýší. Možná víc, než s čím jste se kdy v minulosti setkal. [. . .]

Někteří z Epsteinových slavných přátel mu radili, aby tu knihu úplně ignoroval.

„Nedomnívám se, že by pro tebe představoval nějakou hrozbu,“ napsal Woody Allen Epsteinovi v textové zprávě týkající se mě a tvrdil, že ta kniha bude jen „hloupým bulvárním škvárem“.

„Díky,“ odpověděl Epstein.

Guru hnutí New Age Deepak Chopra mu poradil: „Po dlouhém zvažování je nejlepší strategií, jak se vypořádat s knihou Jamese Pattersona, ji úplně ignorovat. Nevěnuj jí ani špetku pozornosti, ani energie. Tak z ní zůstane jen matná vzpomínka, stejně jako z celého našeho života.“

Epstein se však rozhodl celou věc přejít s humorem. Když mu jeho bratr Mark 20. září 2016 poslal e-mail s otázkou: „Už nějakou dobu jsem tvé jméno v médiích neviděl. Jsi ještě naživu?“ Epstein v žertu odpověděl: „Dej tomu čas,“ a dodal: „Ta kniha vyjde 10. října... přemýšlím, jestli neuspořádat autogramiádu.“

Tisková agentura Bloomberg News informovala, že Epstein osobně zakoupil nejméně sedmnáct výtisků knihy *Nechutně bohatý*. Lesley Groffová, jeho výkonná asistentka, umístila krabici s knihami do skříně v jeho kanceláři pro případ, že by si ji chtěl přečíst někdo z jeho přátel.

S tím se však Epstein nespokojil. Zinscenoval v jednom knihkupectví fotografování pro novináře.

Na obálku knihy *Nechutně bohatý* byla vybrána jeho identifikační fotografie z roku 2006 poskytnutá policejním oddělením v Palm Beach. Epstein vzal z regálu s novinkami vázaný výtisk, podržel si ho před obličejem a zapózoval pro objektiv.

Jednu kopii této fotografie mám ve své kanceláři jako připomínku. Byl to muž, který nikdy nepočítal s tím, že by za své činy nesl nějaké skutečné následky.

„Je zřejmé, že bohatí mají velkou výhodu, když se dostanou před soud,“ řekli jsme deníku *Wall Street Journal* v roce 2016, kdy vyšlo první vydání této knihy. „Peníze dokáží mnohé.“

To se nezměnilo.

Ale Epsteinovy oběti se umlčet nepodařilo. Teprve začínají objevovat sílu svých hlasů.

I dnes zájem o jejich příběh stále roste exponenciálním tempem. Tato vůbec první kniha na dané téma vyšla v říjnu 2016. Původní vydání bylo revidováno ze stylistických důvodů a kvůli opravě několika dat, jinak však zůstalo beze změn. Jedná se o připomínku toho, co jsme věděli v nejranějších fázích policejního vyšetřování – a o živý archiv celého případu.

James Patterson
Palm Beach, 2026

1. část

Zločin

1. kapitola

Mary: únor 2005

Je typicky poklidná neděle na jižní Floridě a Mary¹ hledí do zrcadla a snaží se setřít ranní spánek ze svých tmavých, ospalých očí.

Je to hezká dívka, drobná – měří jen 160 cm –, ale opálená a sportovní, s kudrnatými černými vlasy s proužky obarvenými henou. Její pokoj zdobí růžové a pastelové barvy, plyšáci a plakáty chlapeckých kapel. Ale Mary je teď teenagerka. Čtrnáctiletá. Má dokonce přítele. Je roztomilý a oblíbený. Joe² je idolem dívek ve škole a její city k němu jsou pro ni nové, silné a těžko uchopitelné. Myslí na Joea, když stiskne tlačítko Play na svém iPodu.

Ten přehrávač MP3 je nastavený na náhodný výběr. Nedá se odhadnout, která píseň zazní, a Mary v očekávání dramaticky skloní hlavu. Ze sluchátek se ozve hlasitý, svůdný rytmus: Britney Spears. Basová linka převládne a ona začne tančit, pohupuje boky, zatímco zpívá na playback:

With a taste of a poison paradise...

Mary je tou písní úplně unesená. Točí se pořád dokola, rozpažuje ruce a chytá se oblečení visícího v její skříni – *je to jako objímat deset tisíc fanoušků!* Pak se zastaví a vytáhne si sluchátka. Už je jí zase čtrnáct. Je mladá dívka, roztřesená, nervózní.

Teď přemýšlí o tom, co si vezme na sebe do toho velkého luxusního domu.

¹ Maryino jméno, některé identifikující detaily a dialog byly změněny.

² Joeovo jméno, některé identifikující detaily a dialog byly změněny.

Mary zoufale touží udělat dojem. Navštíví ten dům poprvé a nechce tam vypadat jako dítě.

Vybere si bílé úzké džíny a oblékne si čerstvě vypraný top se zavazováním za krkem, který odhaluje její ploché břicho. Na krku má křížek, který jí Joe dal k minulým Vánocům.

Mysli na ty peníze, říká si.

Pro Mary je to neuvěřitelná suma. Několikatýdenní výdělek v McDonald's. A to jen za to, že nějakému starému muži udělá masáž? Znovu si strčí do uší sluchátka, vrhne se do skříně a zpívá spolu s Britney Spears:

Don't you know that you're toxic?

Ty těsné bílé džíny padnou Mary dokonale. Otočí se, aby se zkontrolovala v zrcadle, a ořízne tu scénu prsty, které zakryjí barbíny za ní. Tam na Zlatém pobřeží mají holčičky ve velkých ložnicích s vysokými stropy panenky American Girl s přirozeným úsměvem a dokonale prázdnými naducanými tvářičkami.

Panenky American Girl jsou krásné. Jsou drahé. Ale *musíte* jednu mít, pokud jsou máma s tátou ochotni za ni zaplatit. Na pobřeží je ochotná většina matek a otců. Ale na venkově, kde žije Mary, převládají panenky Barbie předávané z matky na dceru, ze sestry na sestru.

Jsou hubené jako tyčky, se špičatými prsy. V koutku jejich jinak nevinných úst se skrývá náznak spikleneckví. American Girl jsou holčičí, ale Barbie je jako Britney Spears. Barbíny natahují své dlouhé nohy přes hranici, která odděluje dívky od žen.

Buď jako Barbie, pomyslí si Mary.

Nesmí být nervózní. Ne teď. Ne dnes.

Znovu a znovu si opakuje: *Nejde o nic zásadního.*

Ale samozřejmě, že je to zásadní. Zanedlouho se Maryina návštěva toho velkého, luxusního domu stane součástí několikaměsíčního policejního vyšetřování v Palm Beach – místopřísežného prohlášení o důvodném podezření, podaného

policií v Palm Beach – a nakonec i zatčení a odsouzení majitele domu, Jeffreyho Epsteina.

2. kapitola

Jeffrey Epstein: únor 2005

Ranní rutina Jeffreyho Epsteina je přesně daná a neměnná. Nejprve stráví dvacet pět minut v tichosti a představuje si, jaký den ho čeká, zatímco si vychutnává guavu, banán a cereálie Müeslix, snídani, kterou mu jeho kuchař připravuje – každý den stejným způsobem – v šest ráno. Poté Epstein ujede půl kilometru až k South County Road, přičemž se občas zastaví, aby se zhluboka nadechl a načerpal síly.

Je to mírný svah, který vede k oceánu. Svůj dům u kanálu Intracoastal Waterway má teď za sebou. Ráno je bezvětrí. Atlantik je klidný a třpytivý a rybářské trawlerly se jemně pohupují na vzdálených vlnách.

Epstein s oblibou nosí tepláky s monogramem, flísové pulovry s monogramem a mikiny s kapucí. Tento ležérní styl doplňují vyšíváné pantofle značky Stubbs & Wootton – jeden pár za několik set dolarů. Jeho husté vlasy už zešedivěly, ale břicho Jeffrey Epstein nemá. Na dvaapadesátiletého muže je ve skvělé formě. 182 centimetrů, 82 kilogramů, hnědé oči a mohutná čelist.

Nikdy nebyl pijan. Nekouří ani nebere drogy a pečlivě se stará jak o své tělo, tak o svou mysl.

Je to úžasná mysl. Jeho dar spočívá v číslech: ve složitých výpočtech, abstraktních vzorcích. Už jako dítě dokázal Epstein řešit matematické úlohy, které by zmátly většinu

chytrých dospělých. Čísla se mu prostě sama skládají dohromady a tvoří řady, které může ohýbat, kroutit, manipulovat s nimi – a *násobit* je. Mohl se stát vědcem nebo matematikem. Jako mladý muž učil matematiku a fyziku. Pak začal investovat a velmi zbohatl. Poté se stal filantropem, podobně jako Bill Gates. Jeho láska k vědě ho inspirovala k tomu, aby daroval miliony akademikům a institucím, které zkoumají tajemství mozku a záhady fyziky. Daroval miliony Harvardu. A dal peníze i politikům: guvernérovi státu New York Eliotu Spitzerovi a guvernérovi Billu Richardsonovi z Nového Mexika, kde Epstein vlastní největší dům ve státě.

Epstein vzal Billa Clintona do Afriky soukromým letadlem – ne však Gulfstreamem, který také vlastní, ale svým Boeingem 727 vybaveným obchodním technologickým centrem, aby bývalý prezident mohl propagovat své rozmanité a záslužné projekty.

Jen tak pro zábavu se k nim na cestu přidali komik Chris Tucker a herec Kevin Spacey.

„Jeffrey je jednak velmi úspěšný finančník, ale zároveň také oddaný filantrop s bystrým smyslem pro globální trhy a hlubokými znalostmi vědy 21. století,“ řekl Clinton prostřednictvím svého mluvčího. „Zvláště jsem ocenil jeho postřehy a velkorysost během nedávné cesty do Afriky, kde jsme probírali demokratizaci, posílení postavení chudých, služby občanům a boj s HIV/AIDS.“

Ale přemýšlí Epstein právě teď o této problematice? Jeho první pozvaná má dorazit toho rána v devět, což mu dává dostatek času na sprchu, oběd a pár telefonátů, než dorazí druhá dívka.

Sarah ji naplánovala na jednu hodinu.

Pro Jeffreyho Epsteina je to jen součást každodenní rutiny. Ale dnes ho čeká jedno lákavé vybočení.

Jedna z těch dívek přijde poprvé.

3. kapitola

Mary: únor 2005

Dole zvoní zvonek. Maryin otec zavolá drsným hlasem: „Ella está aquí. Su amiga con el camión.“

Je tady. Tvoje kamarádka s pick-upem.

Mary seběhne po schodech. Je den zápasu a táta už má zapnutou televizi. Její nevlastní máma je venku na nákupu. Maryina sestra-dvojče je už také pryč, šla si s pár kamarádkami zajezdit na kolečkových bruslích.

„Jdu nakupovat!“ křikne Mary a pak si strčí do úst kousek žvýkačky Dubble Bubble.

„¿Dice quién?“

To říká kdo?

Mary už je napůl venku ze dveří. Její otec na ni znovu zavolá, ale v neděli ho z křesla nic nezvedne. Mary navíc ví, že bude šťastný, až uvidí peníze, které vydělá. *Skutečné peníze*, jaké vydělává Joeova sestřenice Wendy Dobbsová.³ A neutíká přece z domu udělat nějakou šílenost. Konec-konců ji Wendy ujistila, že se není čeho bát.

Maryin otec je Kubánec – přistěhovalec –, který se vypracoval sám a vlastní stavební firmu. Ví, jak to na světě chodí, a své dvě dcery velmi chrání. Je přesvědčený, že jsou to hodné holky. Skoro andělé. Pokud ví, nepijí alkohol. Nikdy nekusily drogy. Milují oblečení a hlavně hudbu – Britney

³ Jméno Wendy Dobbsové, některé identifikující detaily a dialog byly změněny.

Spears, Nelly Furtado, Maroon 5 – tu chlapeckou kapelu s tím zasněným zpěvákem. A Mary miluje Kalifornii, kterou nikdy neviděla, ale o které sní. Prostě ví, že tam jednou bude žít – což je plán, který jejímu otci nevadí, pokud nebude zanedbávat své domácí úkoly a povinnosti.

Momentálně mu však dělá starosti parta, se kterou se Mary stýká.

Joe je fajn kluk. Zodpovědnější než většina amerických mladíků v jeho věku. Ale Joeova sestřenice Wendy je jiný případ. Maryinu otci se Wendy vůbec nezamlouvá a zamlouvala by se mu ještě méně, kdyby věděl, co Wendy jeho dceři vypráví.

Wendy jí řekla, že za pouhou hodinu vydělá víc peněz, než její otec za celý den: „Ten chlap v Palm Beach je bohatý. Moc bohatý. Má letadlo. Vlastní i *ostrov*, víš to?“

Stejně jako spousta dětí žijících ve vnitrozemí, daleko od floridského pobřeží, má i Mary sny sahající daleko za ty jednotvárné, křovím porostlé pláně a nákupní centra, v jejichž okolí vyrostla. Je toho tolik, co by chtěla dělat a vidět. Ale vypravit se na Zlaté pobřeží vzdálené třicet kilometrů je pro ni jako vycestovat do jiné země.

„*Ano*,“ souhlasila bez přemýšlení.

Pak se musela vypořádat s Joem.

„Kdo je ten chlap?“ zeptal se Joe a potřásl hlavou. „Vůbec nic o něm nevíš.“

„*Stovky* dolarů,“ zašeptala Mary. Nedokázala se Joeovi podívat do očí, ale byla neoblomná: „Tolik vydělám za hodinu.“

Joe si zřejmě myslel, že o tom skutečně diskutují. Že jde o rozhovor – nějakou výměnu názorů. Ale Mary ani nenapadlo, že by tam nešla. Spíš doufala, že se z toho stane pravidelná záležitost.

„Masírovat mu *nohy*? Děláš si srandu? Jestli ti to připadá v pohodě, proč jsi to neřekla tátovi?“

„Je to tvoje sestřenice, Joe! Některé holky tam chodí třikrát týdně.“

„Toho chlapa musí strašně bolet nohy.“

„Sklapni!“

„Řekni to tátovi.“

„Víš, jaký táta je. Ty *svým* rodičům taky neříkáš všechno.“

„Já se nechystám za nějakým podivínem do vily, abych mu masíroval nohy.“

„Přesně tak. Já jo.“

„A co kdybych to řekl tvému tátovi? Nebo svému?“

„Už bys mě nikdy neviděl.“

Mary se cítila provinile, když to vyslovila. Cítila se provinile, že lže.

Věděla, že to bude víc než jen masáž nohou.

Aspoň to jí Wendy řekla.

4. kapitola

Jeffrey Epstein: únor 2005

Mediální magnát John Kluge skoupil několik pozemků v okolí Palm Beach, zboursal tamní vily a postavil velkolepé, rozlehlé sídlo. Sousedé Jeffreyho Epsteina však zablokovali jeho snahy o koupi dalších pozemků a rozšíření jeho majetku.

Epsteinova adresa v Palm Beach je El Brillo Way 358. Dům je velký, s rozlehlým bazénem – a to je asi vše, co se o něm dá říct. Byl postaven v padesátých letech průměrným architektem a nemá nic z elegance sousedních sídel. Je naprosto fádni. Stojí však jako poslední ve slepé ulici, což z něj dělá velmi odlehlé místo.

Toho večera Epsteina odveze jeden z jeho černých cadillaků Escalade na soukromý terminál Mezinárodního letiště v Palm Beach. Následuje krátký let na ostrov Malý svatý Jakub nebo, jak ho rád nazývá, Malý svatý Jeff, o rozloze dvaatřiceti hektarů v oblasti Panenských ostrovů, který vlastní. Práce a zábava – ačkoli podle Epsteinových zkušeností se tyto dvě věci vždycky hezky doplňují.

Projde branou a kolem strážného. Pokračuje k bočním dveřím, které vedou do kuchyně. Uvnitř ignoruje služku, která myje nádobí, a vystoupá po širokém, točitém schodišti do druhého patra. Prochází chodbou, kterou lemují fotografie nahých žen. Poté ve své ložnici otevře skříň. Uvnitř je mnoho dalších fotografií. Na stěnu přichycené fotografie dívek, které přišly do domu.

Povědomé tváře, povědomá těla. Proto jsou ty, které se tu objeví poprvé, tak výjimečné.

Epstein se podívá na hodinky a zavře dveře.

Panenské ostrovy mohou počkat.

5. kapitola

Mary: únor 2005

Žvýkačka Dubble Bubble už ztratila veškerou chuť, ale Mary ji stále žvýká, zatímco se nervózně vrtí na zadním sedadle Wendina velkého pick-upu. Hudba řve, sedadlo je špinavé a odporné. Mary se bojí, že si zašpiní bílé džíny, tak si sedne na ruce. Pak skrz okno uvidí obrovský resort zvaný Breakers. Je nádherný, zalitý sluncem, téměř *neskutečný* – jako něco, co se vidá jen ve filmech.

Je to zajímavý kontrast.

„Počkáme na ni,“ řekne Wendy dívce na sedadle spolujezdce a zapálí si další mentolovou cigaretu z mnoha. Mary tu dívka nezná. „Pak spolu můžeme zajít do obchodáku.“

„Do kterého?“

„Do Gardens.“

Chovají se, jako by tam Mary nebyla. Ta se o tom chce zmínit, ale neví, jestli by jí ty dvě dívky vůbec odpověděly. Wendy se vždycky zdála být mnohem víc v pohodě než Maryini vrstevníci. Ta druhá holka je prostě záhada. A když se Wendy otočí, aby s Mary promluvila, jako by svou mladší kamarádku probodla pohledem.

„Pamatuj si,“ řekne Wendy podle místopřísežného prohlášení o důvodném podezření, které podala policie v Palm Beach. „Až se tě zeptá, kolik ti je, řekni osmnáct.“

Na semaforu naskočí zelená a Wendy se otočí zpět, ale nepřestává Mary sledovat ve zpětném zrcátku.

„Rozumíš?“

Mary přikývne. Kdo by jí uvěřil? Každý vidí, že je jí míň.

„Myslím to vážně,“ říká Wendy.

„Dobře,“ odpoví Mary. „Chápu. Osmnáct.“

Vytáhne svůj věčkový mobil a pošle Joeovi zprávu: „Tvoje sestřenice je DM.“

Drsná mrcha.

Žádná odpověď.

„Nebo je možná jen potvora,“ píše Mary.

Stále žádná odpověď.

Joe musí být ještě v kostele, pomyslí si Mary.

Projedou po El Bravo Way a odbočí do El Brillo Way.

Wendy teď jede pomalu, dodržuje povolenou rychlost. Ještě jednou řekne: „Až se tě ten chlap zeptá na věk, řekni osmnáct.“

Mary znovu přikývne a lehce se usměje. Chce, aby Wendy viděla, že se usmívá. Aby věděla, že má všechno pod kontrolou. Ale Wendy teď sleduje bránu. Ta se otevře, ona zaparkuje a projdou kolem strážného.

„Přišly jsme za Jeffem,“ řekne mu Wendy.

Strážný přikývne – *jak jinak* – a vede je k bočnímu vchodu.

Ted' jsou v kuchyni. Mary, Wendy a nějaký muž středního věku. Ten muž má protáhlý obličej, výrazné obočí a husté stříbrné vlasy – a je v dobré kondici. Stejně jako sportovci, se kterými Mary chodí do školy. Nijak zvlášť přitažlivý. Na to je příliš starý. Je však sebevědomý – takovým způsobem, který zanechává silný dojem.

Za tím mužem stojí žena. Blond, velmi hezká, mnohem vyšší než Wendy.

To je ale podivná scéna, pomyslí si Mary. Nemůže se zbavit pocitu, že ji ten muž *zkoumá*. Pak přikývne a spolu s Wendy odejde z kuchyně. O chvíli později se oba vrátí.

„Sarah,“ osloví muž vysokou ženu. „Můžeš vzít Mary nahoru.“

Sarah vede Mary po širokém točitém schodišti pokrytém růžovým kobercem. Společně projdou chodbou, na jejíž stěnách visí fotografie – nahých žen. Okna zakrývají dlouhé závěsy, které nepropouštějí moc světla. Ve vzduchu se vznáší silná vůně levandule.

Pak vejdou do místnosti, kde stojí růžovo-zelená pohovka. Na jedné straně je velká koupelna a po obou stranách pohovky jsou dveře.

Je tam dřevěná skříň s erotickými pomůckami, masážní stůl a nástěnná malba nahé ženy.

„Počkej tady,“ říká Sarah. „Jeff tu bude za chvíli.“

Mary je příliš vyděšená, než aby cokoli udělala. Nervózně si pohrává s poutky na pásek, sedne si na pohovku a zase vyskočí. Pak uvidí tu *fotografii*.

Všechny ty dívky na fotkách v chodbě jsou mladé. Ale ta na této fotce je ještě dítě. Mnohem mladší než Mary samotná.

Ta dívka se usmívá, ale ten úsměv je smíšený ještě s něčím – s jakousi úzkostí, která v tak malém obličejí působí nepatříčně. A to, co na snímku dělá, je šokující: stahuje si kalhotky ke straně. Vystřkuje na objektiv jednu ze svých malých, jablíčkově kulatých hýždí.

Mary zalapá po dechu. Otočí se. A před ní stojí Jeffrey Epstein, na sobě pouze ručník.

6. kapitola

Policejní náčelník Michael Reiter: březen 2005

Náčelník Michael Reiter vypadá spíš jako ředitel banky než jako policista. Je dobře stavěný a vyzařuje z něj serióznost a diskrétnost. Má za sebou už dvacet čtyři let ve službě. Před pár desítkami let působil jako strážník na univerzitním kampusu v Pittsburghu. Poté přišel na Floridu a postupně se v Palm Beach vypracoval od strážníka k detektivovi, působil v oddělení mravnostní policie, drog a organizovaného zločinu, pak se stal seržantem, kapitánem, majorem a zástupcem náčelníka – tuto funkci zastával tři roky – než se stal policejním náčelníkem.

Reiter je ztělesněním označení ostrřílený polda, ačkoli funkce náčelníka policie v Palm Beach vyžaduje kromě praxe z ulice i politické schopnosti.

Na druhou stranu, čas od času se tam něco semele.

Jednou za uherský rok dojde i k vraždě – ale takové případy jsou tak vzácné, že se na ně vzpomíná po celá desetiletí.

Občas je třeba poradit si s následky hurikánu, a když se moře uklidní, najdou se mrtvolky vyplavené na břeh. Někdy

pašeráci lidí nasměrují přídě svých člunů k září resortu Breakers, nařídí svým pasažérům, aby vyskočili přes palubu, a pak jim řeknou, ať plavou.

Většina těchto pasažérů jsou Haítané – muži, ženy a děti, kteří vsadili vše, co mají, na šanci na nový život v Americe. Policisté z Palm Beach jednou za čas najdou jejich těla v příboji.

V zimním období, nebo jak říkají místní v hlavní sezóně, populace prudce stoupne a práce je víc. Tou dobou do města příjíždějí velmi bohatí lidé, pořádají večírky a plesy, nakupují a způsobují dopravní zácpy na křižovatkách kolem Worth Avenue.

Muži a ženy, kteří pracují pod velením náčelníka Reitera, řeší drobné dopravní nehody, krádeže v obchodech a drze teenagery na skateboardech. Dochází k řízení pod vlivem alkoholu. K domácímu násilí. K dušení a srdečním infarktům. Jsou to rutinní záležitosti, ale je jich vždycky spousta. Dost na to, aby policisté nevěděli, kam dřív skočit.

Náčelník Reiter je na tým, který vybudoval, hrdý. A tým ví, že má štěstí, že ho má. Reiter je pro tuto práci mimořádně dobře kvalifikovaný. Možná až příliš – má certifikát z veřejnosprávní fakulty Johna F. Kennedyho na Harvardu a absolvoval protiteroristický výcvik v Quanticu, který mu zajistilo FBI. Na koktejlových večírcích v Palm Beach se o tom moc nemluví, ale několik únosců z 11. září původně žilo v okrese Palm Beach. Brali lekce létání na místních letištích. Někteří, včetně hlavního strůjce Mohameda Atty, byli stálými hosty na adrese Sunrise Avenue 251, v elegantním nočním klubu v Palm Beach. Tam bavili každou ženu, která byla ochotná poslouchat, vymyšlenými příběhy o svých pilotních dobrodružstvích.

Ale 251 Sunrise už nefunguje. Klub byl uzavřen v roce 2004 po lavině stížností na hluk. Prozatím je Palm Beach tak tiché a klidné, jak si Reiter vždycky přál.

Prozatím.

7. kapitola

Mary: březen 2005

Pokud není hustý provoz, je Maryino rodné město od ostrova Palm Beach vzdálené necelých třicet minut jízdy. Z ekonomického hlediska však jako by bylo na druhém konci světa. Její střední školu spravuje okres. Většina Maryiných spolužáků jsou černoši. Třicet procent jsou Hispánci, stejně jako ona. Zbytek tvoří běloši. Škola má hodnocení C a spousta studentů dostává obědy zdarma nebo se slevou. Mary je jednou z nich, ale kousek po kousku se z té jámy s kluzkými stěnami souká nahoru. Hodné děvče, myslí si její učitelé. Děvče se světlou budoucností.

Od jejího setkání s Jeffreyem Epsteinem uplynuly týdny. Nikomu se o té návštěvě nezmínila. Přesto si ostatní děti na střední škole všimly změny.

„Hej, Mary,“ ptá se jí kamarádka. „Co to s tebou vlastně je?“

Je to děvče, které se chová střídavě mile a zle, podle toho, kdo je zrovna poblíž.

Přesto kamarádka.

„Nic,“ odpoví Mary.

„Máš menstruaci?“

„Sklapni,“ zašeptá Mary.

Ví, že o ní začaly kolovat zvěsti. Zvěsti, které rozšířila holka, co má zálsusk na Joea.

„Děvko!“ křikne na ni jednoho dne její rivalka na chodbě.

„Ty jsi děvka!“ oplatí jí to Mary.

Mary se na tu dívku vrhne, ta ji odstrčí, chytne Mary za vlasy, kroutí a tahá. Někdo zakřičí: „Holky se perou!“ Než zazvoní na další hodinu, sedí Mary v ředitelně.

Na otázky odpovídá zavrtěním hlavy, mlčí, cítí se ponížena.

Pak jí školní úředníci najdou v peněžence tři sta dolarů ve dvacetidolarovkách.

Na striptýz je Mary příliš mladá. Když její učitelé zavolají rodičům, navrhnou mnohem zjevnější vysvětlení: Bere Mary drogy nebo s nimi obchoduje?

Maryin otec si je jistý, že to tak není. „Ne,“ trvá na svém. Je přivolán psycholog. A pak Mary začne mluvit.

Jakmile začne, už nemůže přestat.

Je to šílený příběh. Velmi znepokojivý. Vila v Palm Beach. Mocný muž. To vše dalece přesahuje kompetence ředitele školy. Je to rozhodně záležitost pro policii. Mezitím škola doporučuje přeložení, čistě dočasné, do zařízení pro problémové děti.

Mary je hodné děvče, to je pravda. Ale střední škola už další konflikty nehodlá tolerovat.

8. kapitola

Strážník Michele Paganová: březen 2005

15. března přijme strážník Michele Paganová z policie v Palm Beach první hovor od Maryiny nevlastní matky. „Paní,“ řekla jí, „budu vás muset požádat, abyste přišla na stanici.“

„Nechci říct nic dalšího, dokud si nepromluví se svým manželem.“

„To chápu, paní. Ale naléhavě vás žádám, abyste přišla. Ať se dozvíme, co se stalo. Prosím.“

„Ozvu se vám.“

„To ráda slyším, paní. Budu tu po zbytek dne. Sídlíme v South County Road.“

Na stanici mluví hlavně Maryin otec.

„Došlo k incidentu,“ řekne. „Ve škole. K rvačce mezi Mary a jinou dívkou. Ale prosím, pochopte, naše Mary taková není.“

Strážník Paganová se pohybuje v neznámých vodách. Je mladá a dosud řešila jen drobné případy. Loupeže a tak podobně. Na Zlaté pobřeží není Paganová zvyklá.

Vystudovala v New Yorku a chudší městečka dále od pobřeží by pro ni klidně mohla být někde v Georgii. Na druhou stranu má dostatečný přehled na to, aby věděla, že v zadní části stanice si už detektivové leccos šeptají.

K čemu by chlapovi s takovým majetkem byla nějaká holka ze západu? Zdejší ženy by dokázaly chlapa dohnat k slzám.

Vydírání?

Té holce je čtrnáct. Co by mohla vědět o vydírání?

Viděl jsi, na co se ty děti dívají? Vědí o věcech, o kterých se nám ani nezdálo.

Ne, pomyslí si Paganová. *Tohle je můj případ.*

To ona na něm bude pracovat.

9. kapitola

Mary: březen 2005

Maryin otec a nevlastní matka své dceři věří. Policistka Michele Paganová věří rodičům. Z toho vyplývá, že Mary musí říkat pravdu. Ta dívka má jemný, vysoký a nejistý hlas. Paganová ji vyslýchá dvakrát a ona pokaždé mluví s bradou hluboko zabořenou do hrudi.

„Pověz mi, co se stalo, zlato,“ vybídne ji policistka Paganová.

Do svého zápisníku si poznamená: *Během našeho rozhovoru se Mary rozrušila a začala plakat.*

„Do místnosti přišel ten bělovlasý muž,“ spustí Mary. „Měl na sobě jenom ručník kolem pasu. Sundal si ho a úplně nahý si lehl na masážní stůl.

Byl dost svalnatý, ale měl hodně malého pindíka.“

Mary Paganové poví, že Jeffrey Epstein mluvil, jen když jí přísným hlasem dával pokyny. Řekne jí, že byla sama a nevěděla, co má dělat.

Sundala si kalhoty, ale tanga si nechala na sobě, zapíše Paganová do protokolu o incidentu.

Sedla si mu obkročmo na záda, takže se odhalenými hýžděmi dotýkala Epsteinovy nahé zadnice.

Epstein se pak otočil na bok a začal si třít penis pohyby nahoru a dolů. Následně vytáhl fialový vibrátor a pustil se do masírování Maryiny vaginální oblasti.

Mary si je jistá, že Epstein ejakuloval. „Když slezl ze stolu, použil ručník, aby se otřel,“ vypoví.

Téhož týdne byl případ přidělen Paganové a šesti detektivům. Pět mužů, dvě ženy. „Případ sexuálního predátora,“ řekne jeden z nich. „Tohle je něco jiného než krádež. Ten predátor je chytrý člověk, ale nedokáže odolat své *touze*.“

Během několika dní přichází na stanici další oběť s podobným příběhem.

Podle zdroje, který je úzce zapojen do vyšetřování, jde o komplikovaný případ, protože dotyčné dívky jsou příliš mladé na to, aby je bylo možné použít jako návnadu za účelem přistihnout Epsteina při páchání dalšího trestného činu – i kdyby byly ochotné na to přistoupit. Tým náčelníka Reitera však má i jiné možnosti, jak na to jít.

O dva týdny později, 31. března, nechá strážník Paganová Mary zavolat Wendy Dobbsové s přesnými instrukcemi, co má říkat.

První pokus skončí přímo v hlasové schránce.

Při dalším Maryině volání to Wendy zvedne.

Na nahrávkách pořízených strážníkem Paganovou je Maryin hlas tichý a nejistý, zatímco Wendy zní zrale a drsně jako dospělá žena, femme fatale z nějakého starého černobílého filmu.

„Ahoj, co se děje?“ zeptá se Wendy netrpělivě.

„Nic,“ odpoví Mary.

„Mluvila jsem s Jeffreyem a zítra ráno za ním zajdu,“ říká Wendy. „Něco pro tebe domluvím.“

„Super. A co máš jako na mysli?“

„Nevím. Promluvím si s ním o tom zítra ráno, až za ním půjdu.“

„No a kolik bych za to dostala?“

„To prober s ním. Já s ním dám řeč zítra, a pozítří tě tam odvezu. Budeš se ho na to moct zeptat.“

Zatím to jde dobře, pomyslí si strážník Paganová. Ale potřebuje víc. Podívá se na Mary, ale doufá, že ne příliš dychtivě. Dokáže si představit, jak to pro tu dívku musí být těžké. Nebo si to možná nedokáže představit vůbec. Ať tak či onak, Mary to zřejmě pochopila. Narovná se na židli a začne na Wendy tlačit, aby získala více informací.

„Nevím,“ odpoví Wendy. „Nevím. Budeš si o tom muset promluvit s ním. Víš, *tohle* já pro něho vlastně *nedělám*. Jenom mu přivádím holky, které pak pro něho pracují... Můžeš to na něj zkusit třeba takhle: „Co můžu udělat, abych si vydělala víc peněz?““

Mary naléhá dál.

„Čím víc toho uděláš, tím víc ti zaplatí,“ řekne nakonec Wendy.

„Chceš, abych ti přivedla sestru? Abychom dostaly zapláceno víc nebo tak něco?“

„No, jo. To jsem právě říkala. Zítra pracuju, tak pro tebe a tvoji sestru sestavíme rozvrh. Zavolám ti zítra, až odjedu od Jeffreyho, a ten rozvrh ti nadiktuju.“

„Fajn, ale nemám telefon. Takže musím vědět, v kolik mi zavoláš, abych to mohla vzít.“

„Dobře. Nechám ti vzkaz. V pohodě. Nechám ti vzkaz.“

10. kapitola

Noel St. Pierre: březen 2005

Noel St. Pierre⁴ vzpomíná na děti, s nimiž vyrůstal na Haiti. Jeho rodná čtvrť sousedila s hranicí porostlou džunglí, kterou Haiti sdílí s Dominikánskou republikou, a některé děti, které znal, tu hranici tajně překračovaly. Tyto děti zůstávaly v Dominikánské republice několik dní, někdy i týdnů. Některé z nich se už nikdy nevrátily. Ale ty, které se vrátily, o tom moc nemluvily.

Většina z nich nemluvila skoro vůbec.

Než mu bylo deset, se Noel o těch dětech dozvěděl pravdu. Doslechl se, že skončily jako prostitutky a prostitutky.

Tak Noel St. Pierre poznal zlo. Ve světě opravdu žili ďáblové. Ďáblové z masa a kostí, kteří se vůbec nepodobali démonům, o kterých slýchal v kostele.

Noel nikdy nezapomněl, jak ty děti vypadaly. Jak se proměnily ve staré muže a staré ženy. Byly jako zombie

⁴ Noel St. Pierre je složená postava.

uvězněné v dětských tělech. A teď, v Americe, dostal Noel šanci pomáhat jiným dětem.

Aspoň tak mu to řekla policie.

Noel pracuje v komunálních službách. V padesáti je stále silný a měl to štěstí, že si našel cestu do Palm Beach. Do práce chodí dříve než kdokoli jiný a o svůj bílý lisovací vůz se tak dobře stará, až se skoro blýská. Jeho sběrná trasa se mění s ročními obdobími. Ale i v létě, kdy je práce mnohem méně, chodí do zaměstnání časně, připravený na šestihodinovou směnu, která by méně zdatnému muži zlomila hřbet. V zimě se nadře ještě víc. Luxusní čtvrť Estate Section je obzvlášť rušná. Některých večírků se účastní stovky hostů a ti po sobě zanechávají hory odpadu. Ten se sváží denně, nebo na požádání dvakrát denně. Odvážejí ho pracovníci, kteří tiše vklouznou dovnitř krytým vjezdem. Pak ho odvezou třicet kilometrů daleko na skládku, kterou popeláři nazývají Mount Trashmore. Noelův úsek v Estate Section sahá od klubu Everglades až k nejjižnějšímu cípu ostrova. Zahrnuje Banyan Road, Jungle Road, El Bravo Way a El Brillo Way. Jeho pracovní záznamy jsou bez poskvrny. Z hlediska policie v Palm Beach je pro tuhle práci ideální osobou.

Náčelník Reiter nařídil „prohledání odpadků“, což je legální způsob, jak zajistit vyhozené důkazy. V tomto případě šlo o důkazy získané z odpadků Jeffreyho Epsteina. Když mu však policie poprvé zavolala, Noel St. Pierre se jen domníval, že na pláži ztroskotala další loď s uprchlíky. Smutné, ale čas od času se to stává. Jeho rodné Haiti je zoufale chudé, ovládané despoty, kteří si cpou kapsy, zatímco obyčejní lidé trpí.

Mnozí z uprchlíků jsou negramotní.

Většina z nich mluví pouze kreolsky.

„Eske ou ka ede nou, souple,“ ptají se.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zvrácená mysl - Šokující příběh Jeffreyho Epsteina.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.